

nogle Forhold ved den grønlandske Handels Plads, og navnlig har den ærede Ordfører fremstillet Resultatet af Forhørene saaledes, at jeg ikke behøver at gaa langt ind derpaa. Naar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds talte om, at han alt i 2—3 Aar havde hørt om disse Forhold, og havde ved Henvendelse til mig søgt at faa dem fremdragne, skal jeg erindre det ærede Medlem om, at det var først i Fjor Foraar, i Februar Maaned, at det ærede Medlem henvendte sig til mig og for første Gang fortalte mig, at han gennem en Hjemmelsmand troede at vide noget om Forholdene derude. Og den første Sag, som det ærede Medlem meddelte mig om, var den omtalte Dunk Gulvfernis. Ved en anden Lejlighed i Fjor fortalte det ærede Medlem mig om Flæskeskinken, ligesom det ærede Medlem kom med en Udtalelse om, at han havde Grund til at nære Mistanke til det nu ogsaa omtalte Hønsfoder. Af disse Henvendelser fra det ærede Medlem til mig tog jeg Anledning til at faa Arbejdsforholdene derude nærmere oplyste og undersøgte, og den Maade, hvorpaa Tilsynet var ordnet. Saa kom det ærede Medlem og meddelte mig, at han nu havde en haandgribelig Sag, ikke noget, hvorom der kun kunde være Mistanke, som Gulvfernissen og Flæskeskinken, men en ganske haandgribelig Sag, nemlig at der ved Nedsaltningen og Pakningen af Flæsk var fremkommet en Rest, som det havde været Arbejdernes Agt at dele, saaledes at der her syntes at foreligge et udført eller dog planlagt Tyveri. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det er Tyveri, kan jeg i øvrigt henholde mig til, hvad den ærede Ordfører udtalte. Da vi nu havde et bestemt Punkt at holde os til, blev der taget fat paa Forhør, og de Hjemmelsmænd, der havde henvendt sig til det ærede Medlem, men som ingen Sinde havde henvendt sig til Pakhusforvalteren eller i det hele taget til nogen af dem, der havde Ansvar og Ledelsen derude, havde nu ved disse Forhør Lejlighed til at fremsætte alt, hvad de mente at have opdaget. Disse Forhør holdtes i Marts og Begyndelsen af April forrige Aar, og her havde den egentlige Hjemmelsmand, den Mand, som særlig bragte Meddelelserne til det ærede Medlem, altsaa Lejlighed til at fremsætte alt, hvad han havde forment at opdage eller at nære Mistanke om i de 2 eller 3 Aar, han havde været ekstra Arbejder derude. Der var nu i Virkeligheden ikke mere end denne Flæskeskinke, en Dunk Fernis, Muligheden

for, at der kunde blive heldt gode Ting i Hønsfoderet, samt en Meddelelse om, at der en Gang skulde være sendt en Pose med, efter Hjemmelsmandens Skøn, ca. 25 Pd. Kaffe til Grønland med et af de grønlandske Skibe. Han anmeldte ogsaa en Mulighed frem for, at den Madtaske, som Pladsmesteren havde med i Kontoret, kunde, naar den førtes tilbage, give Plads til Varer, som vare tilvendte. Længere frem under Forhørerne kom saa — det havde ikke tidligere været fremdraget af Hjemmelsmanden og ikke været sagt til mig — Sagen om, at Pakhusforvalteren udtog Prøver af den leverede Kaffe for at lade den brænde for at se, hvorledes den faldt ud efter Brændingen, som det hed. Jeg skal ikke trætte det høje Ting med en vidtløftig Skildring af Forhørene, og den ærede Ordfører har i den Henseende allerede sagt alt eller det meste af, hvad der er fornødent. Der fremkom altsaa nogle Oplysninger om nogen gammel Slendrian, der kunde foranledige Misbrug; et enkelt Tilfælde, der syntes at udvise saadant, nemlig Flæskeskinken, og saa i øvrigt noget af den Tale og de Spekulationer over, om der ikke her og der kunde foreligge et Snyderi, som kan fremkomme, naar en Mand eller et Par Mænd have sat sig for rigtig at bruge Øjnene og have fattet Mistanke til andre. For det første kom der under Forhørene intet som helst frem om den Pose med 25 Pd. Bønner, der efter Hjemmelsmandens Udsagn skulde være afgiven til en Styrmand paa et af de grønlandske Skibe for at føres til Grønland. Det har været ganske umuligt at finde den Mand, der skulde have bragt den med, og hvad der er særlig afgørende, er, at Styrmanden, der er bleven afhørt, paa det bestemteste nægter, at han ved denne eller nogen som helst anden Lejlighed har modtaget private Varer til Folk i Grønland, hvad der i øvrigt ogsaa er bestemt forbudt. Med Hensyn til Gulvfernissen foreligger der en Fejltagelse, som kan se mindre heldig ud. Forholdet er det, at den 24. Oktober 1902 blev det ærede Medlems Hjemmelsmand sendt til en Farvehandler med en tom Dunk og Meddelelse om, at Pakhusforvalteren vilde selv give nærmere Besked. Dunken blev senere hentet, paaholdt 18½ Pd. Fernis og bragt til Pakhusforvalterens Lejlighed. Saa gik der henved et Fjerdingaar, indtil den vedkommende Hjemmelsmand den 3. Januar i Fjor fik Kontrabogen i Hænde, han studerede den grundigt igennem, men fandt da heller ikke andet ved sin Gennemsgning end den Fernis,